

Psittacus erithacus

Francesc Sancho Miracle

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Molt i molt a contracor, avui us haig de dir que si voleu accedir a aquest relat, on s'explica l'esdeveniment més important de la meua vida, el moment cabdal en què tot va deixar de ser com era -i era lluminós i entenimentat i es va convertir en gris i forassenyat- esteu obligats a acceptar de manera ineludible -i fatal- la següent condició: us heu de creure absolutament tot allò que els vostres ulls llegiran.

Entenc perfectament la vostra indignació, però penseu que no us demano res que no hagin exigít abans molts altres escrits, sobretot aquells que han tingut -i desgraciadament encara tenen- una transcendència, massa sovint, esquitxada amb el color rogenc de la sang.

Sóc plenament conscient de la dificultat que comporta la promesa que us estic exigint perquè no tinc -em penso que no n'hi ha cap- ni tan sols una escanyolida prova que pugui demostrar la veracitat de la història que tot seguit llegireu. Però penseu que els fets com aquest, i això ho he sabut després de molts i molts anys de patir-los, de conuiu-hi, no admeten ni discussió ni discerniment. S'han d'acceptar de manera íntegra. Senzillament, s'han d'assumir tal i com són.

Així doncs, i a tots aquells que sospiteu que no sereu capaços de domar el vostre intel·lecte, o de sufocar la més que probable rebel·lió de la vostra incredulitat, us demano, us suplico, que no passeu del següent punt i a part: perquè la història que haureu d'afrontar més avall és real per bé que tothom va dir -i encara afirma- que és fantàstica; perquè us haureu de resignar a conuiu-hi sempre més amb la presència, amb l'existència, d'un ésser d'aparença intangible, però esfereïdorament real. I

sobretot -sobretot us dic- perquè si després d'escoltar-me no sou capaços de creure'm, llavors la vostra traïció serà la meua condemna.

Haig d'entendre que si heu arribat fins aquí, si encara llegiu aquesta paraula, la frase tanca el nostre tracte. Presenteu de part meua la més sincera i respectuosa admiració a tots aquells l'honestedat dels quals ja no els permet de ser al damunt d'aquest paràgraf. I a tots valtros... A tots valtros només us puc dir moltíssimes gràcies pel magnànim acte de fe al qual, i de manera voluntària, heu decidit sotmetre-us.

Totes les històries, totes les històries que tenen l'arrogant pretensió d'endinsar-se ben lluny en l'immortal camí que, impertorbable, dibuixa el temps, solen utilitzar el recurs de cercar ubicacions força imprecises i allunyades tant en el temps com en l'espai per a situar allò que s'anomena l'escena del seu relat. Aquesta volguda vaguetat, aquesta manca de concreció, els afegeix, en contra de tot el que seria assenyat de pensar, credibilitat. Espero que valtros no us deixeu enganyar per aquests romanços d'il·lusionista mal pagat si us dic que va ser exactament dins d'aquesta precisa habitació -la mateixa des d'on ara us estic parlant- el lloc on un ja llunyà matí del quinze d'octubre de 1989 va començar tot.

I dic tot, perquè si bé la simpàtica i a priori innòcua aparició d'un lloro gris recolzat al marc de la finestra que tinc aquí al costat ben bé podria semblar poca cosa més que un esdeveniment afortunat -afortunat, clar, en el cas que us agradin els lloros grisos procedents del centre d'Àfrica i no us faci res d'adoptar-ne un de despistat- en el meu cas -us dic- aquesta visita va marcar un

irreversible punt d'inflexió en la tranquil·la però ferma línia ascendent en què fins llavors la meua vida s'estava, plàcidament, gronxant.

Em faig perfectament càrrec del vostre astorament, de la vostra incredulitat. I me'n faig càrrec perquè jo mateix vaig tenir una reacció semblant: un lloro gris, un lloro gris africà, un lloro gris africà de colors apagats, una bestioleta anònima i gràcil que em mirava -i encara em mira- mig embadocat és capaç de capgirar -i mai més ben dit- d'un plomasso la meua vida per trasbalsar-la de dalt a baix, de soca-rel, amb total impunitat ?

Mare de déu... Mare de déu que en serà de complicat que les meves paraules puguin ajudar-vos a mantenir-vos fermes en la vostra promesa. Perquè em penso que si el meu malson l'haguessin desencadenat els estralls d'una tempesta universal, o les esfereïdores conseqüències que arrossega una pluja de llamps, o potser, vés a saber tu, la més terrorífica de les aparicions espectrals, estic del tot convençut que ja hauria fet algun mèrit per apagar qualsevol espurna d'incredulitat. Però un ocellot de la família psittacidae, del gènere psittacus i de l'espècie erithacus erithacus, quina forces ocultes i ignotes pot amagar darrera del seu plomall capaces d'esquerdar els fonaments que suporten l'existència d'un persona tinguda fins llavors per entenimentada i racional?

I, tot i així, em veig obligat a continuar el meu relat perquè pugueu constatar fins a quin punt anava -aneu-errats.

El record que en guardo és el d'un matí de diumenge perfectament normal: clar, assolellat, de núvols prims i

serens, esfilagarsats, bressolats amb tendresa per un repic de llunyanes campanes i pintats amb la blancor dels llençols acabats de planxar.

Suposo que ara sospiteu el mateix que jo, que el record és un mal conseller de la realitat, que l'ensarrona amb petits terrossos de sucre per endolcir el present d'un passat massa sovint amarg. Potser sí, potser sí que era un matí fosc, obac, de núvols gruixuts i amenaçadors, compactes, sacsejats amb violència per un terrabastall de trons llunyans i esquitxats amb la negror de les merdes acabades de cagar. Però tot això em penso que tant hi fa, perquè aquell matí –o tarda, o nit- quan d'una revolada va entrar a la meva habitació l'ocell que tot just ara es passeja per sobre d'aquest teclat, la gent va començar a xiuxiuejar que potser vaig deixar, sense saber-ho, que la bogeria s'esmunyís a dins del meu cervell, hi construís un petit niu i, amb el temps, hi deixés planar, ferotges, les tèrboles ombres que hi va covar. Perquè per increïble que us pugui semblar, cada cop que he intentat ensenyar a algú aquest maleït ocellot que ja fa més de 20 anys que hi ha a dins del meu dormitori, cada vegada que he provat de mostrar a algun familiar, amic o conegut aquest coi de bèstia roïna que ara, alegre, despreocupada, saltironeja pels prestatges de la meva llibreria, ha aconseguit, i no em pregunteu com, fer-se escàpola, amagar-se en algun petit racó d'aquesta habitació i ocultar-se als ulls dels altres. I ho ha fet amb tanta traça i intel·ligència que aquest fill de la gran puta que ara planeja per sobre del meu cap ha aconseguit, de moment, condemnar-me a ser l'única persona de la terra que l'ha vist, que, de fet, l'està veient i que, si no haguéssiu estat capaços de creure'm, el veurà.

Ja us ho he dit al començament, no us puc donar cap argument que demostrï la innegable veracitat d'això que m'està passant: ni càmeres ocultes, endebades vaig instal·lar-ne una dins l'armari que tinc aquí al davant, ni fotografies llampec, cada vegada que l'enfocava, al molt cabró, aconseguia apartar-se de la lent, com si el clic de la càmera l'escopís automàticament fora de l'objectiu. Per molt que durant tots aquests anys m'hi hagi escarrassat, no tinc, encara, la més minsa prova que corroborï que us parlo d'un ésser tangible i real, d'un escarabat llefiscós que en aquest precís instant camina, triomfant, per davant d'unes mans que no poden -i us juro que ho he intentat- ni tan sols esgarrapar-li una petita ploma que demostrï que aquest bergant il·letrat viu i defeca fora del meu cap.

Em compreneu, ara? Enteneu per què avui, i molt a desgrat, m'he vist obligat a imposar-vos una condició abans que poguéssiu llegir tot això que us he explicat?

I tu, tu, plumífer malparit, què coi hi fots ara aquí, sobre la pantalla del meu ordinador? Per què em mires amb aquest somriure irònic? Cabronàs! ¿Que potser vols saber tot el que els he explicat de tu, que t'amagues, que no em dius mai res? Què et penses, que el teu silenci et fa menys real? Maleït siguis... Què, tens por, eh? Segur que estàs espantat perquè avui ells també et coneixen, tot i que, com jo, encara no et poden tocar. Estàs acollonit, oi? Desgraciat! Que potser ens vols dir alguna cosa? O et fem por? Digues, va, va, cuc ronyós, sac d'encenalls, xiuxiueja-m'ho a cau d'orella... No t'escanyaré, t'ho prometo, t'ho juro! T'ho juro amb la mateixa vehemència amb què ells m'han promès que em

creuran. Perquè valtrots em creieu, oi? Perquè de fet us creieu que estic veient el lloret que tinc aquí al davant, aquest d'aquí, aquest mateix que ara m'està mirant? M'ho heu promès! M'ho heu jurat! És tangible, oi? Oi que sí, oi que sí que és ben real?